

“...Chúng ta không thể nào chấp nhận tình trạng mọt đòng được quy định cai trị, được quy định quy tắc hành động của mọi chính sách quốc gia. Đó là một tình trạng lệ thuộc, loài người đã tiến lên trên thế lâu rồi! Chúng phải dứt cháy ngay cái tổ tàn phế mọt đòng chính trị duy nhất quy tắc toàn thể dân mọt nước...”

Người dân Mỹ chọn bầu cho một đảng cộng viên, hoặc mọt đòng, vì đảng ý với những chính trị gia là của đảng đó. Thí dụ đảng Cộng Hòa thì đảng chính quy định phải càng nhiều càng tốt, cho nên phải giảm thuế; những ai đảng ý với họ thì bỏ phiếu. Đó là một triết lý chính trị và kinh tế, có tính cách căn bản. Những dân có thể bầu cho mọt đòng không phải vì những vấn đề lệ thuộc mà có khi chỉ vì đảng ý trong một vấn đề như cũng thế. Thí dụ dân Mỹ bỏ phiếu đảng Cộng Hòa với bên cạnh quy định làm chủ súng và mang súng; còn đảng Dân Chủ thì đảng quan tâm đến việc kiểm soát súng trong tay tay nhân. Trừ việc này ai tha thiết đến quy định mang súng hay không, thích đảng lệ thuộc nào chọn đảng đó.

Cho nên, mọi đảng chính trị Mỹ, và lệ thuộc hết các nước dân chủ thế do, vẫn tìm cách trình bày những tổ chức đảng và chính sách lệ thuộc họ để phân biệt với đảng khác; những đảng thì với các đảng cho thế đảng chính trị lệ thuộc trên các vấn đề để có những ưu đãi quan tâm, để thu hút lá phiếu của các nhóm cộng tri này. Đó là đời sống chính trị thế do dân chủ. Có người dân quan tâm đến thế tổ chức đảng chính trị lệ thuộc, những người khác chỉ cần chú ý đến những gì thiết thực đối với mình. Người dân thế đảng quan tâm đến những vấn đề thiết thực, mọi kẻ bầu cho đảng nào nêu lên để có những chuyên thiết thực nhất thế đảng lệ thuộc.

Những ai đã quen nếp sống đó rồi, khi nghe những lệ thuộc đảng cho “mọt đòng của toàn dân” sẽ cảm thấy đó là một tham vọng có tính chất không thế đảng; và họ nhận ra, ý nghĩa đó có thể trở thành nguy hiểm. Những người có thiện chí xây dựng dân chủ Việt Nam không hiểu đi đâu đó.

Nhà thi sĩ Bùi Minh Quốc, hiện đang sống ở Đà Lạt, Việt Nam. Trong một bài viết gần đây, ông Bùi Minh Quốc tái cáo âm mưu lừa dối chính trị nước Việt Nam của đảng Cộng Sản Trung Quốc. Từ năm 1950 họ đã tính gây nên những trên nước ta bằng cách thao túng đảng Cộng Sản Việt Nam. Khi mọt đòng chỉ định được quy định cai trị một quốc gia trên khắp mọi mặt, thì họ “chiếm” được đảng đó tức là nắm được vấn đề của cộng quốc gia. Bùi Minh Quốc đưa ra các bằng chứng cho thấy Trung Quốc đã nuôi âm mưu này và đã thành công nhờ họ. Ông yêu cầu “...các quan lãnh đạo đảng phải tiến hành ngay việc xem xét lại một cách căn bản mọi quan hệ giữa đảng ta và đảng Cộng Sản Trung Quốc.”

Theo Bùi Minh Quốc, thực tế lịch sử đã cho thấy đó là trong mối quan hệ đó Trung Quốc “giúp mọt” nhúng làm “hỏi mồm” lên nhúng hèn. Đảng thời Bùi Minh Quốc kêu gọi phải giáo dục trẻ em Việt Nam mối nguy hiểm bỏ lịch thu về Trung Quốc, phải dạy các em về chủ quyền của nước ta trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, cũng như lịch sử nhúng cuộc xâm lăng của nước lên thế phải nhúng Bắc.

Trong bài viết trên, Bùi Minh Quốc cũng đưa ra nhiều đề nghị khác với đảng Cộng Sản Việt Nam. Trong số đó, trong đề nghị thứ tư, ông viết: “Về đảng toàn đảng toàn dân yêu cầu cơ quan lãnh đạo đảng tiến hành xác định lại tính chất của đảng...” Đây là chủ Bùi Minh Quốc bắt đầu làm lên về tính chất của mọt đảng chính trị. Mọt đảng chính trị là của nhúng đảng viên húng đảng ý với nhau về mục tiêu giành lấy quyền hành để cai trị theo chủ trương của họ. Nếu cần xác định hoặc thay đổi “tính chất của đảng”, đó là công việc của các đảng viên phải với đảng, yêu cầu các cơ quan lãnh đạo của đảng. Đó không phải là việc của toàn dân. Đảng Cộng Sản Việt Nam là cái đảng thế nào, các đảng viên trong đảng đó quy định, còn “toàn dân” không cần và không nên dính vào. Bởi vì trong “toàn dân” có nhiều người không đảng ý với đảng đó trên nguyên tắc. Cũng có nhúng người không quan tâm đến chính trị, đảng nào muốn mang tính chất nào, dĩ nhiên đó dân không cần biết. Nếu dân có quyền sống tự do dân chủ thì đến khi bầu cử các đảng chính trị hãy nói ra chủ trương trình của mình, lúc đó dân sẽ lựa chọn.

Đi sâu suy nghĩ của người dân sống trong các nước tự do dân chủ là họ chủ phải lo việc chính trị hai năm hoặc bốn năm một lần. Nhúng lúc khác họ còn lo nhúng chuyện quan trọng đời với bản thân họ hèn. Cho nên khi Bùi Minh Quốc đề nghị “toàn dân” cũng yêu cầu đảng Cộng Sản bàn lại về bản chất của họ, nhà thế này đã không hiểu gì về đời sống chính trị trong các xã hội dân chủ.

Về tính chất của đảng Cộng Sản mà ông muốn họ xác định lại, Bùi Minh Quốc đề nghị đảng này hãy “chuyển từ đảng của giai cấp thành đảng của dân tộc”. Muốn văn hoa, ông mô tả thêm: “Đảng là tập hợp tinh hoa trí tuệ và đạo đức của mọi giai cấp và tầng lớp của dân tộc...”

Đây chính là đi sâu cho thấy thi sĩ Bùi Minh Quốc không có kinh nghiệm và không hiểu biết về đời sống chính trị bình thường của mọt nước dân chủ tự do.

Trong mối quan hệ gia, mối xã hội, bá nhân bá tính không ai giống ai cả. Người này lập hội để cùng chia đá bóng hay nuôi hoa lan; hoặc người khác lập hội nuôi nhúng trẻ cô nhi hay là khuyến

khích trẻ em chăm học, có rất nhiều học sinh vì học có nhu cầu và khát vọng khác nhau. Cũng vậy, người ta hình thành đường chính trị vì khi bàn đến việc xếp đặt việc nước, họ có nhiều ý kiến giằng nhau. Nhưng vì đời sống tài đó, dân trong mặt nước có nhiều ý kiến đôi biệt lập. Cho nên những ai giằng ý nhau thì lập thành mặt đường, nhiều đường sẽ cùng nhau ganh đua để được dân tín nhiệm, xin dân trao việc nước cho mình trông nom. Đó là lối sống chính trị dân chủ.

Cho nên trong mặt xã hội dân chủ người dân có quyền lập đường chính trị để cùng theo đuổi những chủ trương xếp đặt việc chung. Và khi có nhiều đường thì dân chúng mới có cơ hội so sánh rồi lựa chọn khi đi bỏ phiếu. Mặt nước gia chủ thực sự do dân chủ khi nào người dân có quyền lựa chọn như vậy.

Khi các đường phái ganh đua để được dân tín nhiệm, mọi người phải theo luật giao đấu dân chủ, chủ không ai được phép đàn áp, tiêu diệt những người khác ý kiến với mình. Đường nào được đa số dân tin thì được nắm quyền; không đường nào có hy vọng được 100% dân chúng bỏ phiếu tín nhiệm. Mặt đường có thể được đa số tín nhiệm năm nay, bốn năm sau lại thua, đó là điều bình thường. Mọi người dân thay đổi đường cầm quyền, đó là người dân muốn thử xem mặt chủ trương, mặt chủ trương trình bày, với những con người mới, có tốt hơn hay không. Trong xã hội dân chủ thì do người ta rất khiêm tốn, không ai hy vọng sẽ có nhóm người nào tìm được những chủ trương tốt nhất, hay với những người lãnh đạo chính trị hoàn hảo không ai bằng được! Cho nên, dân phải được phép thay đổi, thí nghiệm, không bị ràng buộc vào mặt đường nhất định nào cả.

Việc cai trị mặt nước được trao cho mặt đường không có nghĩa là đường đó muốn làm gì thì làm, theo quyền lợi, sở thích, hay ý kiến của những người đứng đầu. Làm sao để tránh không cho tất cả đó xảy ra? Phải có sự phân quyền trong guồng máy cai trị quốc gia; không thể nào chấp nhận mặt đường cầm quyền tập ba ngành hành pháp, lập pháp và tư pháp. Nhất là không thể nào để cho mặt đường nắm luôn cả “quyền thẩm tra” là báo chí, truyền thông. Muốn bảo vệ cho những người thu được đa số lợi ích những người thiểu số, hiến pháp phải ghi rõ những quyền làm người, nhân quyền, mà không mặt chính quyền nào được phép xâm phạm. Đó là phương pháp để sống chung trong mặt nước quốc gia theo lối tự do dân chủ, nhiều nước đã thử và đã thành công mấy thập kỷ nay.

Cho nên tất cả những người tự nhận mình là mặt “đường của toàn dân” đều là những người nói xeo. Thi sĩ Bùi Minh Quốc đã bỏ đường Cộng Sản khai trừ, những ông văn chạ vọt để ra ngoài khuôn khổ, lập lại suy nghĩ cũ. Ông văn coi tình trạng mặt đường duy nhất nắm quyền, là mặt điều tự nhiên. Các đường viên Cộng Sản khác, mặt số ít người đã tận hưởng cái đó. Những người tranh đấu cho dân chủ nước ta càng cần phải tỉnh.

Như dân Việt chọn mặt đường chính trị

Tác Giả: Ngô Nhân Dũng

Thứ Hai, 09 Tháng 2 Năm 2009 11:40

Chúng ta không thể nào chấp nhận tình trạng mặt đường được quy định cái trục, được quy định quy tắc để nhốt chết mọi chính sách quốc gia. Đó là một tình trạng lạc hậu, loài người đã tiến vượt lên trên từ lâu rồi! Cần phải dứt cháy ngay cái tư tưởng mặt đường chính trị duy nhất quy tắc toàn thể dân mặt nước. Đó là một ô nhiễm, và một ô nhiễm nguy hiểm!